

மறு
மலர்ச்சி

14

MARUMALARCHCHI, JAFFNA.

30
சுதம்

எல் கே எஸ்

நகை வியாபாரிகள்
யாழ்ப்பாணம்

சுதம்

SIRANETRAJANA

Regd No 2036

Thailam

சிர நேத்திராஞ்சனத்
தைலத்தையே எப்போதும்
கேட்டு வாங்குங்கள்!
சிரசு, கண் சம்பந்தமான சுகல
ரோகங்களையும் நீக்கும்.

மு கஜெகநாதன்
சுநாநி கணவைத்தியர்
ஸரிய கடை யாழ்ப்பாணம்

சிர நேத்திராஞ்சனத் தைலம்

ஒருமுறை
பாவித்து
உண்மை
அறியுங்கள்!

*

காலம் நீடித்த
நோயாளர்கள்
நேரிலோ அல்லது
கடித மூலமாகவோ
வ்பரம் தேர்ந்து
கொள்ளலாம்.

இத் தைலத்தைத் தினந்தோறும் 20
சொட்டு வீதம் தலையில் தேய்த்து வாராமிரு
முறை வெந்நீரில் ஸ்நானஞ் செய்தால்,
கண் புகைச்சல், கண் குத்து, கண்ணீர்
வடிதல், கண் சொறிதல், கண் கூசல்,
பூளைசாறுதல், கண்ணில் பூ விழுதல்,
அந்தி மாலைக்கண் முதலிய கண் சம்பந்த
மான சுகல ரோகங்களையும் மூக்கடைப்பு,
மூக்கால் நீர் வடிதல், தும்மல் முதலிய
பீனிச வகைகளையும், பித்தமயக்கம், ஒருத்
தலைவலி, கபால இடி, சொறி, சுழற்சி
ஆகிய ரோகங்களையும் தீர்த்து உடல் சம்
பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய இருமல், இளைப்பு
நரம்புத் தளர்ச்சி முதலிய ரோகங்களையும்
நிவிர்த்திசெய்து, முக வசீகரத்தையும் குளிர்
ச்சியையும் ரூபகசக்தியையும் கொடுக்கும்.

அன்மா, கசம், நீரழிவு முதலிய ரோகங்களுக்கும் ஓரளவு சுகம் கொடுக்கும்.

சீயாக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவும். 3 முழுக்கு வெந்நீரில்
ஸ்நானம் செய்தபின் பச்சைத் தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

2 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 3-25. 4 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 5-50.

சென்ற சில நாட்களாக இலங்கையில் வாழும் தமிழிலக்கிய நண்பர்கள், கூட்டங் கூடி ஏதோ ஆரவாரப்பட்டார்கள். ஊர்கள் தோறும், 'வரவேற்புச் சபைகள்' அமைத்தார்கள். 'பண முடிப்புகள்' சேர்ப்பதில் கவனம் செலுத்தினார்கள்.

—இத்தனைக்கும் காரணமான, நாமக்கல் கவிஞர் ராமலிங்கம் பிள்ளை சில தினங்களுக்கு முன்னால் நமது ஈழநாட்டில் காலடி வைத்திருக்கிறார்!

இலங்கையின் பல பாகங்களுக்கும் விஜயம் செய்து விட்டு, கடைசியாக யாழ்ப்பாணம் வருகிறார்!

இந்த இதழ் மேலட்டை, அவருடைய உருவப்படத்தைத் தாங்குவதனால் பெருமை கொள்கிறது. உள்ளே கவிஞரைப்பற்றிய கட்டுரையொன்றும் வெளியாகியுள்ளது.

இலங்கைத் மக்களின் சார்பாக கவிஞருக்கு நல்வரவுகூறுகிறோம்!

*

இலங்கைத் தமிழ் மக்களிடையே ஒரு சிறந்த விமர்சகரான ஸ்ரீ வ. கந்தையா அவர்கள், 'மறுமலர்ச்சி' பற்றி, கொழும்பு ரேடியோவில் ஒரு விரிவான விமர்சனம் செய்திருக்கிறார்.

"யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சில காலமாக 'மறுமலர்ச்சி' என்னும் பெயருடைய மாதவெளியீடு ஒன்று வருகின்றது. அதன்கண் பல அரிய கட்டுரைகள் திகழ்கின்றன; கலைத்துறைகள் பலவற்றை அடியொற்றி வந்துள்ளன"

— இவ்விதம் ஆரம்பிக்கப்பெற்றுள்ள விமர்சனத்தில், முதலியார் குல. சபாநாதன் அவர்களின் சிங்கள நாடோடிக் கதைகளை மிகவும் பாராட்டிவிட்டு, "இது போன்ற கதைகள் பல தமிழில் வரவேண்டும்" என்ற தமது விருப்பத்தையும் தெரிவித்தார்.

ஆண்டுப் பேரிதழில் வெளியான ஸ்ரீசோம சுந்தரப் புலவரின் கவிதையில் சில பகுதிகளைப் படித்துக் காட்டி, "புலவரவர்கள் மேலும் மேலும் இவை போன்றனவற்றை மலர்ந்து தமிழ்நாட்டு 20-ம் தூற்றாண்டுக் கவிகளுள் ஒருவராகப் போற்றப்படவேண்டுமென்பது எம் அவா' என்றும் குறிப்பிட்டார்.

சென்ற இதழில் வெளியான 'இலக்கண மாறுபாடு' என்ற கட்டுரைபற்றி தமது கருத்தையும் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். (அவருடைய அபிப்பிராயமும், வேறு சிலருடைய அபிப்பிராயங்களும் அடுத்த இதழில் வெள்வரும்) மறுமலர்ச்சியின் தோற்றத்தையும், அமைப்பையும் பாராட்டி விமர்சனத்தை முடித்திருக்கிறார்.

**

ஸ்ரீமநாட்தேத் தமிழ் அறிஞர்களிடையே ஒருமணி போல விளங்கியவர் சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள். சேன்ற 19-7-47 இரவு அவர் நம்மை விட்டுப் பிரிந்தார். இந்தப் பிரிவு இலங்கை மக்களுக்கும், வடக்கே தமிழ்நாடு முழுவதுக்கும், இன்னும் வடக்கே 'ராமக் கிருஷ்ண மிஷன்' உள்ள இடமெங்கும் ஆறாத துயரத்தை உண்டாக்கி விட்டது

சுவாமியவர்கள் தமிழலகுக்குச் செய்த சேவைகள் எழுத்தி லடங்கா. அணையுமுன், தீபம் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தல்போல, சுவாமியவர்களின் 'யாழ்நூல் அரங்கேற்றம்' சமீபத்தில் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றதை தமிழ்மக்கள் அறிவர். அவருடைய பூதவுடல் மறைந்தது; ஆயினும், அவர் தமிழ் மக்களிடையே என்றும் மறையாத பெரும் புகழ் படைத்தவர்! *

அதிர்ஷ்டப் பரிசு முடிவு.

முதற் பரிசு பெறுவோர்:

599, M. இராஜாத்தினம், ஆசிரியர், St. Anne's College, குருநாகல். 1351, அ. சுப்பையா, கலை பயில் கழகம், வடசேரி, நாகர்க்கோவில், திருவாங்கூர்.

இரண்டாம் பரிசு பெறுவோர்:

1076, M. L. M. மர்ஹூம், அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலை, அலுக்கம, ஹெட்டிவட்ட. 1112, M. சந்தையா, சைவ வித்தியாசாலை, சிறுப்பிட்டி. 665, T. K. சீதாராம சாஸ்திரிகள், நாவலர் வீதி, வண்ணார்பண்ணை. 1090, M. A. M. அப்துல் நாதர், காத்தான்குடி, மட்டக்களப்பு.

முன்றும் பரிசு பெறுவோர்:

1041, G. கஜலக்ஷ்மி, St. John's Road, பங்களூர். 869, மீஸ். G. லாசரஸ், Dehiane G. T. School, முறுத்தலாவ. 1435, S. கந்திரவேலு, ஊரொழு மேற்கு, சுன்கைம். 957, S. V. சுந்தரழர்த்தி, Mahawelakande, மஹாவெல(மாத்தளை) 1015, V. கணபதிப்பிள்ளை, தலைமை ஆசிரியர், அரசினர் பாடசாலை, மாடங்கடவல.

பின்வரும் எண்களுள்ள பிரதிகள் வந்துசேரவில்லை. 709, 1302, 813; 1054, 1088, 1001, 1220, 833, 995; 872, 1419, 1379, 1442, 1358, 1401, 760, 704, 1290, 1346 — இப் பிரதிகளை வைத்திருப்போர் 15 - 8 - 47க்குமுன் எமக்கு அனுப்பிப் பரிசு பெறலாம்.

— படித்துப் பார்த்தது —

உதயம்: புதுமையும் புரட்சியும் கொண்ட மாத வெளியீடு. பிரசுரிப்பவர்: P. நடராசா, சர்ணலிஸ் பில்டிங்ஸ், மட்டக்களப்பு.

மட்டக்களப்புத் தமிழர்களிடையே தோன்றியுள்ள புதுமை எண்ணங்களின் உருவாக இந்த உதயம், உதயமாகியுள்ளது. நமக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற இரண்டாவது இதழில், அரசியல், சமூக வளர்ச்சிக்கான குறிப்புகளும், கவிதைகளும், ஒரு சிறுகதையும் வெளியாகியுள்ளன. அடுத்த இதழிலிருந்து பல புதிய மாற்றங்கள் ஏற்படப்போவதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கீழ்மாகாணத்திலிருந்து வெளிவரும் ஒரேயொரு தமிழ்ப் பத்திரிகையாகிய உதயம், தமிழ் மக்களின் நல்லாதரவைப் பெறுமென நம்புகிறோம்.

தொழன்: மாதப் பத்திரிகை. ஆசிரியர்: S. M. M. மொஹியத்தீன்.

காரியாலயம்: 25, டாம் வீதி, கொழும்பு.

பாகிஸ்தானின் கவர்னர் ஜெனரலான ஸ்ரீ ஜனப் ஜின்னாவின் படத்தை மேலட்டையிலே தாங்கி வெளியாகியுள்ளது 'தோழ்'னின் முதலிதழ். முஸ்லிம் சகோதரர்களின் பெருமைகளை எடுத்துக்காட்டும் கட்டுரைகளும், அவர்கள் முன்னேற்றத்துக்கு உதவும் கட்டுரைகளும் நிறைய உள்ளன.

'மாய முடிச்சு' என்ற மிகவும் ரஸமான மொழிபெயர்ப்புக் கதையொன்று மனதைக் கவர்கிறது. மூலக் கதையின் ஆசிரியர் பெயரையும் குறிப்பிடுவதே நன்றனைக் கருதுகிறோம்.

முஸ்லிம் சகோதரர்களுக்கு மாத்திரமன்றி ஏனைய தமிழ் மக்களுக்கும் 'தொழன்', தொழுகை இருப்பானென்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

லெக்ஷ்மி மார்க் ❧ சந்தனத்தித்தைலம் ❧

உங்கள் உபயோகத்திற்கு மிகவும் சிறந்தது!

சாஸ்திரீக முறைப்படி தயாரிக்கப்பெற்ற இத்தைலத்தைப் பாவித்து வந்தால் மூளைக்கொதிப்பு, நெத்திர மறைப்பு, கண் எரிச்சல், மயிர் உதிர்்தல், பூச்சி வெட்டு முதலிய சிரசு சம்பந்தமான நோய்கள் நீங்கி, மூளைக்கும் கண்களுக்கும் குளிர்ச்சியைக் கொடுக்கும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் கே. கே. எஸ். ரோட்டிலுள்ள கீழ்க்காணும் மருந்துச்சாலைகளில் கிடைக்கும்.

1. V. கந்தையாபிள்ளை & சன், 2. S. K. & K. இரத்தினசபாபதி,
3. ஸ்ரீ முருகன் மருந்துச்சாக்கு மளிகை.

வெளியூர்சளில் உள்ளவர்கள் கீழ்க்காணும் விலாசத்துக்கு எழுதவும்:

K. சின்னராசா, K. K. S. ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

—: தயாரிப்பவர்கள் :—

லெக்ஷ்மி வாசனைத் தொழிற்சாலை, மதுரை.

காந்தியுக்க கவிஞர்

● சிறந்த எழுத்தாளரான தி. ஜ. ர. அவர்கள், 1943-ம் ஆண்டில் ஆவணி மாத 'சக்தி'யில் எழுதிய கட்டுரையின் முக்கியபாகம் இது. கவிஞரவர்கள் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்துள்ள இவ்வேளையில் இக் கட்டுரையை வாசகர்களின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவருகிறோம்.

அது அற்புதமான காலம். தேசமெங்கும் ஒரு புதுமை எழுச்சி புனிதமான எண்ணங்கள், ஆச்சர்யமான கனவு, தூய அஹிம்சாதர்ம மணம் — இவை பரந்து நிலவின.

‘கத்தியின்றி ரத்தமின்றி யுத்த மொன்று வருகுது: சத்தியத்தின் நித்தியத்தை நம்பும் யாரும் சேருவீர்!’

என்று தமிழ்நாட்டின் தெருக்களுக்குத் தெரு, தொண்டர்கள் பாடிக் கொண்டு சென்றார்கள். 1931-ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம், காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தத்துக்கு வழிகோலியதே, அந்தச் சத்தியாக்கிரக இயக்க நாட்களைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். அந்த இயக்கத்திலே தமிழ் நாட்டின் பெரும் பங்குக்கு உதவிய ஒரு ‘மந்திரம்’ இந்தப் பாட்டு. இதைப் பாடிக் தந்தவர்தான், இன்றைய நம் தேசியகவி நாமக்கல் வெ. ராமலிங்கம் பிள்ளை. அவருடைய பிறப்பிலேபே ஒரு சிறு விசித்திரம் உண்டு.

மோகனூர் ஏட் வெங்கடராம பிள்ளைக்கு ஐந்து பெண்கள். ராமேசுவர யாத்திரையி லிருந்து வந்த ஐபரின் அனுக்கிரகப்படி

ஆண் பிறந்தால், ராமலிங்கம் என்று பெயர் வைப்பதாக, வெங்கடராம பிள்ளை முடிவு செய்திருந்தார். ஆனால், அவருடைய மனைவி அம்மணியம் மானோ, நாவலடிக்கறுப்பண்ணனுக்கு வேண்டியபடி, ‘கறுப்பண்ணன்’ என்ற பெயரே அந்தக் குழந்தைக்கு வைப்பதாய்த் தீர்மானித்திருந்தாள். 1888-ம் வருஷம் அக்டோபர்மாதம் 19-வது ஆண் குழந்தை ஒன்று அந்தப் பக்தியிக்க தம்பதிகளுக்குப் பிறந்தது. அந்தக் குழந்தைதான் நம் கவிஞர் ராமலிங்கம். தாய் மட்டும், ‘கறுப்பண்ணன்’ என்றே அவரை அழைத்து வந்தாள். ராமலிங்கம் பிறந்த இரண்டு வருஷங்களுக்கெல்லாம், ஏட் வெங்கடராமபிள்ளை, நாமக்கல்லுக்கு மாற்றப்பட்டார். வினாத் தெரிந்தது முதல் அந்த ஊரே கவிஞரின் ஊராயிற்று.

கோயமுத்தூரில் மெட்ரிகுவே ஷன்வரையில் படித்து, 1907-ம் வருஷம் அந்தப் பரீட்சையில் தேறினார். படிக்கும் இளமைப் பருவத்திலேயே, சித்திரம் எழுதுவதில் அவருக்கு அபாரமான ஆசை. வகுப்பிலே அநேக சம

யங்களில், பாடத்தைக் கவனிக்
காமல் படம் போடத் தொடங்கி
விடுவார். ஒரு முறை ஹெட்
மாஸ்டரைப் படம் எழுதிவிட்
டார். மற்றொரு சமயம், ஆங்கில
வியாசம் போதிக்க வந்த துரை
யைப் படம் எழுதிவிட்டார்.
இன்றுவரையில், அன்று தொடங்
கிய அந்தச் சித்திரக் கலைதான்,
நண்பர் ராமலிங்கத்தின் முக்கிய
மான தொழிலாக இருந்து வரு
கிறது.

மேட்ரிசுலேசன் படிப்பு
முடிந்ததும், கலெஜில் சேர்ந்தார்
ராமலிங்கம். காது வளி வந்து,
காலேஜ் படிப்பை அரைகுறை
யாய் முடித்துவிட்டது. 1909-ம்
வருஷம் கலியாணம். அதற்குப்
பின்பு படிப்பு எப்படித் தொடர
முடியும்?

ராமலிங்கத்தை எப்படியாவது
பொலீஸ்காரனாகச் செய்துவிட
வேண்டுமென்பது தந்தையின்
ஆசை. அதற்காக இவரைச்
சென்னையில் ஒரு பெரிய துரை
யிடம் ஒரு நாள் அழைத்துச்
செல்ல, தந்தை திட்டமிட்டிருந்
தார். அந்த நாள் வருவதற்கு
மூன்று நாள் முன்னதாகவே,
ராமலிங்கம், யாரிடமும் தாம்
போகு மிடத்தைச் சொல்லிக்
கொள்ளாமல், வீட்டை விட்டு
எங்கேயோ போய்விட்டார்.
பொலீஸ் உத்தியோகத்திலே -
ஏன், எந்தச் சேவகத்திலுமே -
ராமலிங்கத்துக்கு விருப்பமில்லை.

ஆயினும், தந்தையின் வற்
புறுத்தலை மீற முடியாமல்,
தாசில்தார் கச்சேரிக் குமாஸ்தா
வேலையில், ராமலிங்கம் அமர்ந்

தார். அங்கேயும் இவருடைய
சித்திரக் கை 'துறு, துறு' என்
றது. வயதான மற்றொரு குமாஸ்தா
வின் அங்க சேஷ்டைகளைக்
கண்டதும், இவருக்குப் படம்
எழுத ஆசை வந்துவிட்டது.
அப்படியே அவரைச் சித்திரப்
பதில் முனைந்தார். பின்புறம்
தாசில்தார் திடீர் என்று துழைந்
தார். என்ன அக்கிரமம்! இதை
அவரால் எப்படிச் சகிக்க முடி
யும்? "என்ன விளையாட்டு! இனி
இப்படி எல்லாம் செய்தால், டிஸ்
மிஸ் செய்துவிடுவேன்" என்று
எரிந்து விழுந்தார். அவர் டிஸ்
மிஸ் செய்யவாவது; அங்கேயே
ராஜினாமாக்கடிதத்தை எழுதிக்
கொடுத்துவிட்டு, வெளிக்கிளம்பி
விட்டார் ராமலிங்கம். சொற்ப
காலத்திலே அந்த உத்தியோகம்
போனதால், தந்தை மீண்டும்
முயன்று உள்ளூர் ஆரம்பப் பாட
சாலையில் ஓர் உபாத்தியாயர்
வேலையில் மகளை அமர்த்தினார்.
ராமலிங்கம் மூன்றே மாதத்தில்
அந்த வேலையையும் கைவிட
நேர்ந்தது. ஏனெனில், இவரு
டைய தீவிர அரசியல் வாதம்
அந்தக் கலாசாலையின் ஹெட்
மாஸ்டருக்குப் பிடிக்கவில்லை,
திலகர், லஜபதியை யெல்லாம்
பாராட்டியும், வங்காளப் பிரி
வினை செய்த கர்ஸான் பிரபு
வைக் கண்டித்தும் இவர் பேசி
யது, அந்த ஹெட்மாஸ்டரை
நடுங்கச் செய்துவிட்டது. ஆகை
யால், அடுத்தபடி காலியான
உபாத்தியாயர் ஸ்தானத்திலே
இவரை நியமிக்க, அவர் சம்
மதிக்கவில்லை.

ராமலிங்கத்துக்கு, சித்திரக் கலையையே தம் தொழிலாக்கிக் கொள்வதில் தான் மெத்த ஆசை. அதில் பணம் வருமென்று தந்தைக்கு மட்டிலும் நம்பிக்கை கிடையாது. இவருடைய படம் ஒன்றை எங்கேயோ கண்ட ஓர் ஆங்கிலத் துரை, இவரை அழைத்தார். “என் குழந்தை உயிரோடிருக்கையில் ஒரு படம் எடுக்க முடியவில்லை; இறந்தபின் எடுத்த ஒரு படம்தான் இருக்கிறது. அதைக்கொண்டு, என் குழந்தையின் உயிரோவியம் ஒன்றை, அதன் சிரித்த முகத்தோடு எழுதித் தர, பலரை வேண்டினேன். அவர்களால் முடியவில்லை. உம்மால் முடியுமோ?” என்று கேட்டார். வரைந்து பார்ப்பதாக வாக்களித்தார் ராமலிங்கம். படம் பூர்த்தியாயிற்று. துரை பேரானந்தம் அடைந்தார். பேசியிருந்த தொகை ரூபாய் ஐம்பதுதான். ஆயினும், தம் ஜேபியில் கைவிட்டு, கையில்வந்த ரோட்டுகளையெல்லாம் ராமலிங்கத்திடம், துரை அளித்தார். ராமலிங்கம் அதை எண்ணிப் பார்த்தபோது, அது நூற்றெழுபத்தைந்து ரூபாய் இருந்தது! “இவ்வளவு ரூபாயுமா எனக்கு! தவறுதலாய்க் கொடுத்து விட்டீர்களே!” என்றார் ராமலிங்கம். ஆமாம்; தவறுதலாய்க் கொடுத்ததுதான். அவர் கொடுக்க எண்ணியது நூற்றெழுபத்தைந்தே. ஆயினும், கையில் வந்ததைத் திருப்பி வாங்க, துரைக்கு மனமில்லை. “இது தெய்வத்தின் கட்டளை. நீங்களே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்”

என்று சொல்லிவிட்டார் துரை. சித்திரங்களுக்குக் கண் திறப்பதில், இன்று வரையில் நிபுணராகவே விளங்குகிறார் ராமலிங்கம். எண்ணெய் வர்ணப் படங்களை உயிர்ச் சித்திரங்களாக எழுதுவதே, இன்றும் அவருடைய பிரதான தொழில்.

சித்திரக் கலையில், ராமலிங்கத்துக்கு மிகுந்த ஊக்கமூட்டியவர்களில் முக்கியமான ஒருவர் திருச்சி ஜில்லாவின் எக்ஸிகியூட்டிவ் எஞ்சினியராயிருந்த திரு. பா. வெ. மாணிக்கம் நாயக்கர், பி. ஈ., பார் அடலா. 1912-ம் ஆண்டில் தர்பாருக்கு, ராமலிங்கத்தை, நாயக்கர் அழைத்துச் சென்றார். ஜார்ஜ் மன்னர் ஒரு சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருப்பது போலவும் அவருக்கு இந்தியத்தாய் முடி சூட்டுவதுபோலவும், ராமலிங்கம் எழுதிய ஒரு படத்துக்கு, டில்லி தர்பார் பொருட்காட்சியில் ஒரு தங்கப் பதக்கம் பரிசு கிடைத்தது. பரிசு பெற்ற வித்துவான்களுக்குக்கெல்லாம் ஜார்ஜ் மன்னர் நடத்திய விருந்தில், ராமலிங்கமும் கலந்து கொண்டார். வித்துவான்களெல்லாம் மன்னருக்கு அறிமுகப்படுத்திவைக்கப்பட்டார்கள். அப்போது, மன்னருடன் நெருங்கிப் பழகும் சந்தர்ப்பம் ராமலிங்கத்துக்குக் கிடைத்தது.

சித்திரக் கலையில் மட்டுமல்ல, கவிதையிலும் சிறு பிராயத்திலிருந்தே, ராமலிங்கத்துக்குப் பற்றுதல் உண்டு. “என்னுடைய கவிதை உள்ளமும் சித்திர விதையும் பண்படுவதற்கு உதவியாக இருந்தது நாடகமேடை”

என்று அவர் கூறுகிறார். 1899 முதல் 1917-ஆம் ஆண்டு வரையிலும், தமிழ் நாட்டில் இருந்த சிறந்த நாடக வித்வான்கள் அனைவரையும் அவர் அறிவார். கிட்டப்பா சகோதரர்கள் நாமக்கல் வில் நாடகம் நடத்திக் கொண்டிருந்த போது, அவர்களுக்கு இவர் தினந்தினம் பாடல்கள் எழுதிக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். அதிலிருந்து, அந்தச் சகோதரர்கள் பிற ஊர்களுக்குச் சென்ற பின்பும்கூட, பலகாலம் இவர் பாடல்கள் எழுதி அவர்களுக்கு உதவி வந்தார்.

தேசிய உணர்ச்சியும் பள்ளிப் பருவத்திலேயே கவிஞரிடம் தோன்றி வளர்ந்து விட்டது. '1906-ஆம் வருஷம் வங்காளப் பிரிவினையாலுண்டான தேசியக் கிளர்ச்சியே என் தேசாபிமான உணர்ச்சிகளின் ஆரம்பம்' என்று அவர் குறிப்பிடுகின்றார். அந்தக் காலத்தில், அரவிந்தர், திலகர், லஜபதி முதலிய தலைவர்களிடம் அவருக்கு அளவற்ற பற்றுதல். ஆனால், காந்திஜி, இந்திய அரசியல் வானில் தோன்றிய பின்பு, பரிபூர்ண அஹிம்சாதர்மமே ராமலிங்கத்தின் மனதைக் கவர்ந்து விட்டது.

‘சாந்தியின் விரிவுரை
காந்தியின் சரித்திரம்

— தமிழா மறக்காதே!

என்று போதித்து, மகாத்மாவின் தத்துவங்களையே பாடி வருகிறார்.

சுதந்திரத்தைப் பற்றிய புதிய உணர்ச்சியும், புதிய ஊக்கமும், புதிய தென்பும், புதிய நம்பிக்கையும். ஊட்டுபவை அவருடைய பல பாடல்கள்.

1921 முதல் 1930-ம் ஆண்டு வரையில், நாமக்கல்லிலும் மாமனூர் ஊராகிய கரூரிலும் நம் கவிஞர் ஏராளமான காங்கிரஸ் கூட்டங்கள் நடத்தியிருக்கிறார்.

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம் முடிந்து மகாத்மாஜி லண்டன் சென்று திரும்பி வந்த அடியில் 1932-ம் வருஷம் மீண்டும் சத்தியாக்ஷிப் போர் ஆரம்பித்த போது, ராமலிங்கமும் அவருடைய நெருங்கிய தோழரான நாகராஜ ஐயங்காரும் சட்டமறுப்புச் செய்து, ஒவ்வொரு வருஷக் காவல தண்டனை அடைந்தார்கள்.

தண்டனைக்காலம் முடிந்து வெளிவந்தபின், மீண்டும் முன்போலவே கவிஞர் சேவை செய்து வருகிறார்.

ராமலிங்கம் உத்தம வாழ்க்கை வாழ்பவர். அவரது அசையாத காந்தி பக்தி — அல்லது காந்திப் பித்தம் என்று சொன்னாலும், அவருக்கு ஆட்சேபமில்லை — அவருடைய கவிகளிலும், எழுத்துக்களிலும், பிரசங்கங்களிலும் மட்டுமல்ல. சனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலுமே மிளிரும்.

உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் மொன்று பேச அவர் அறியார். அன்பு கனிய, அமைதியாகவே யாருடனும் அவர் சம்பாஷிப்பார். யாரிடமும் அவருக்குச் சற்றும் துவேஷம் கிடையாது. ஆனால், மகா உறுதியான அபிப்பிராயம் உடையவர். தம் கொள்கையை எவருக்காகவும் விட்டுக்கொடுக்க மாட்டார். அவர் காந்தியத்தில் ஊறிய, காந்தி யுகக் கவிஞர்.

புலவர்கள்

அ. வி. மயில்வாகனன் B. A., B. Sc.

இலங்கைப் பழம் பதிகளுள் எல்லாம் பெருமை வாய்ந்து விளங்குவது மாதோட்டமென்னும் தொல்பதி. இதன்புகழ் ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த சைவநாயன்மார்களால் என்றும் நிலவத்தக்கதாகப் பொன்னெழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. 'மறிகடல் மாதோட்டத்தடிகள் ஆதரித்திருந்த கேதீச்சரம்' "வங்கம் மலிகின்ற கடல் மாதோட்ட நன்னகர்" என்றிவ்வாறு பன்முறை புகழ்ந்த திருக்கேதீச்சரம் என்னும் சிவஸ்தலமும் இங்கு உண்டு.

காலசக்கரம் சுழன்றது. பின்னர் இந்நாட்டு வளத்தைப் பாடுவதற்கு இந்நாட்டிலேயே புலவர்கள் தோன்றினார்கள். மான்மியம், நாடகம், வாசாப்பு, காவியம் என்று பல நூல்கள் தோன்றின. இப்புலவர்களுடைய பாடல்களும் சரித்திரமும் இன்னும் முறையாகப் பிரசுரிக்கப்படவில்லை. அவற்றைத் தேடிப் பிரசுரிப்போருக்குத் தமிழ்நாடு என்றும் கடமைப்பட்டிருக்கும்.

மாதோட்டத்தில் சிலகாலமாக நடமாடியதன் பெறுபேற்றால் பின்வரும் சில செய்திகளும் பாக்களும் கிடைத்தன. நாடகங்களும் பல கைவசம் வந்துள்ளன. அவற்றையும் காலம்வாய்க்கும்போது பிரசுரிப்போம்.

இவற்றுள் 'சாதி நாடகம்' என்பது ஒன்று. கொல்லன் ஒருவன் பாடியதாகக் கதை. அவன் மாந்தைக் கோட்டையைக் கட்டிய விவரம் முதலியன அதனுள் உள. அக்கோட்டையுள் மின்சாரக் காற்றாடியின் வைபவம் ஒன்றும் உளது அதனைப்பற்றி:—

மணியுலாவிய மாந்தை நராதிபன்
மாற்றலர்கெடக் காற்றாடி செய்தவன்
பணியுலாவிய பாண்டிய ரீண்டருள்
பைந்தொடிக்கு மணக்கோலஞ் செய்தவன்
கணியுலாவிய சந்தியோக நாவலன்
காதைசொற்றிடும் சீடன் கவிரியேல்

என்ற பாட்டுக் கூறும்.

சுமார் 1700-ம் ஆண்டு வரையில் 'பூணூர்வரி' என்றொரு வரியை ஒல்லாந்தர் உண்டுபண்ணினார்கள். வரியிறுக்காதவரைக் கோயில், சந்தி முதலிய எழிடத்தில் விட்டுக் கசையடி அடிக்க வேண்டுமெனத் தீர்த்தனர். குமாரசிங்க முதலி என்றொருவர் இசை மறுத்து அடியும் பட்டார். படும்போது மரியம்மைமீது பாடிய பின்வரும் பாட்டால் அடியின் துன்பம் தோற்றுகே போய்விட்டதாம். அத்தோடு வரியும் நின்றது. பாட்டு வருமாறு:

"பொன்னு நிலங்கை நகராளும் புகழ்சேர் கவுணர் மகராசன்
முன்னே நின்றேயெனைக் காத்தமுத்தே பரனைப் பெற்றவனை
உன்னதரவுதனைத் தந்தென் நெஞ்சிற் கவலைனை மாற்றும்
மின்னே ஆதிவரங்குலவு மரியம்மானே!"

இப்பாக்களெல்லாம் இவற்றிற்கே சொந்தமான 'மாந்தை இசை'யில் பாடப்படுவன. இதற்கும் யாழ்ப்பாணத்து வழங்கும் இசைக்கும் வித்தியாசம் உண்டென்று மாந்தை வாசிகள் கூறுகின்றனர்.

ஒருகாலத்தில் எருக்கலம்பிட்டிக்கு விதானையாகச் சின்ன ஜூபுரகிம் மொகியதீன் என்பவர் இருந்தார். அக்காலத்தில் முகமது காசிம் என்றொரு எழுத்தாளரும் இருந்தார். இவர்களுக்குள் இலக்கியக் காய்ச்சல் இருந்தது. முன்னையவர் ஆட்டாவதானி. பின்னையவர் அதனைக் கெடுப்பவர். ஒருமுறை அவர் அவதானம் செய்யும்போது பாடிய பாடலை இவர் வேண்டுமெனவே பிழையா + எழுதிக் கொடுத்துக் குற்றமுண்டு என்று சாதித்தார். இதனைத் தாங்காத மொகியதீன் இவர்மேல் நீண்டகவி பாடித் துடுக்கடக்கினார்:—

"ஆவென்னு மட்சரத் தாதியென்றறியாத அற்பநாயே!
உன்தனக்கு ஆவியுடலோடு குறில், நெடில்
அஃகுமீஊஉ ஆய்தமிருவகை அளபெடை
அரிய மெலிவலியிடை இனங்களெண் வேற்றுமை
அசைச்சொற் குதாரணங்கள் ஆண்பெணவி
அமுதோடு நச்செழுத்தினமிவை அறிந்தோர்த்திடாத நாயே!"

என்று இப்படிச் செல்லும் பாவினைப்பாடி 'முகமது காசிம் என்ற தறுகண்ணனே' என்று முடித்து அவன் துடுக்கும் அடக்கினராம்.

இவர்களிலும் பார்க்கச் சிறப்பு வாய்ந்த கீத்தாம்பிள்ளை என்று ஒரு புலவர் 1800-ம் ஆண்டு வரையில் வாழ்ந்தவர். இவரை 'மன்னார் - மாதோட்டம் - இலந்தைவான் கீத்தாம்பிள்ளைப் புலவர்' என்றழைப்பர். இவர் பாடியன எருமை நாடகம்,

கொண்டி நாடகம், ஏம்பிறதேரர் நாடகம், புரிசீனகன்னி நாடகம், நாய் நாடகம் என்பன.

இப்புலவருக்குக் காலத்தாற் பிந்தியவரும் பாண்டித்தியத்தில் நிகருள்வருமான ஆனுப்பிள்ளை என்னும் புலவர் இவர் மேல் ஒரு சாற்றுகவி பாடியுள்ளார். அது வருமாறு:—

“கள்ளவர்செங் குவளைமலர்த் தொடையல் மார்பன்
காராளர் குலதிலகன் காரைநாடான்
விள்ளரிய புகழ்மேழிக் கொடியொய்யாரன்
வித்தகர்கள் சிரோன்மணியாய் விளங்கி மூன்று
தெள்ளுதமிழ் பயில்மதூர கவிசொல் வாயன்
சிறந்தசபை மணிவிளக்காய்த் திகளு கீத்தாம்
பிள்ளைமகி பாலனவன் புரிசீன் மின்னார்
பெட்புறு நாடகப் பனுவல் பேசிரோல்”

பாவலர் தீபிகை என்றொரு பழையநூல் உண்டு. அதனுள் லோறன்ஸ் பிள்ளை என்றொரு புலவர் பாசிக்குளத்தில் (சைவலப் பேரி) இருந்து பாடல் பாடிப் புலமை துலக்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவர் மரபில் தோன்றிய மகள்வழிப் பேரன்தான் இக்கீத்தாம்பிள்ளை என்று கூறுவர். இவருக்கு ‘வாழையடி வாழையாக’ வந்ததுபோலும் இப் பெருமை. *

தந்தி: ‘VIEMEMES’

போன்: 154.

ஹாஜியார்

ஸ்தாபிதம்: 1927.

தற்கால நாகரிகத்துக்கேற்ற, அழகான பலவித ஆபரணங்களும், உயர்ந்தரகமான இரத்தின வகைகளும் எம்மிடம் தயாராக உள்ளன. அநேக ஆண்டுகளாக நாம் பொது ஜனங்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக விளங்கி வருகிறோம்.

உங்களுக்கு விருப்பமான
மாதிரிகளில் கொடுக்கும் ஓடர்
நகைகளை, குறித்த தவணையில்
செய்து தருவோம்.

*

ஹாஜி. வி. எம். எம். எஸ். அப்துல் காதிர்,
131, கன்னாதிட்டி, :: யாழ்ப்பாணம்.

தோடர் கதை

வென்றுவிட்டாயடி,

ரத்திய!

‘மறுமலர்ச்சி’யில் என்னுடைய ‘உணர்ச்சி ஒட்டம்’ என்ற கதை வெளியானபோது கடிதம் எழுதிய அநேக வாசகர்கள், எனக்குப் புகழ்பாடி இருந்தார்கள். மீதிப்பேரோ அந்தக்கதைக்குப் புகழ்பாடியிருந்தார்கள்! ஆனால், ஒரேயொரு கடிதம் மாத்திரம் இப்படியொன்றும் இல்லாமல் வேறுவிதமாக இருந்தது.

அந்தக் கடிதத்தை எழுதியவள்தான் ரத்தினம்!

அது கடிதமா? கடிதமில்லை; பெரிய ‘கதை’யென்றே சொல்லிவிடலாம். அந்தக் கடிதத்தை நான் பத்திரமாக வைத்திருந்தேன். அதிலுள்ள சம்பவங்களோடு என்னுடைய கற்பனையையும் கலந்து எப்போதாவது ஒரு கதை எழுதலாமென்பது என்னுடைய எண்ணம். இத்தகைய சம்பவங்கள் அகப்படாவிட்டால் நல்ல கதைகளை எழுதுவதற்கு நான் எங்கே போவது?

ரத்தினத்தைப் பற்றி ‘பரிதாப கரமான பெண்’ என்று நான் எழுதினால், சில வாசகர்களுக்குப் பிடிக்காமலிருக்கலாம். ‘பெண்

ணைன்றால் பேயுமிரங்கும்’ என்பார்களே, கசாசிரியர் இரங்குவதுதான் பிரமாதமா? - என்று நினைப்பார்கள். நான் பெண்குலத்தின் நியாயவாதியில்லை ஐயா! திருப்பித் திருப்பி ஒவ்வொரு கதையிலும் இந்தப் பெண்களுக்கு இடமளிப்பதென்றால் எனக்கும் பிடிக்கவில்லைத்தான். ஆனால் அந்தப் பிரம்மதேவன் இருக்கிறானே, அவன் ஏன் ஆண்களோடு பெண்களையும் சிருஷ்டித்துவிடுகிறான்? படைத்தவன், உணர்ச்சியற்ற பளிங்குப் பொம்மைகளாக இந்தப் பெண்களைப் படைத்துவிடக் கூடாதா? ஆண்களைப்போலப் பெண்களின் உள்ளத்திலும் நவரஸங்களையும் தெளித்தனுப்புகிறானே! சில பெண்களின்மீது சோகரஸம் அதிகமாக விழுந்துவிடும். வேறு சிலர்மீது சிருங்காம ரஸம் அதிகமபடும்.

விஜயலட்சுமி போன்ற சில வீரங்களையும்மீது வீரரஸம் படுகிறது.....

ரத்தினத்தின் இதயத்திலே, சோகரஸத் துளிகள் சிறிது அளவுக்கு மிஞ்சியே விழுந்திருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். அவள் ஏழுதிப கடிதத்தை வாசித்துப் பார்த்தால் இந்த அபிப்பிராயந்தான் தோன்றுகிறது. இதோ வாசித்துப்பாருங்களேன்!

ரத்தினம் எழுதியது

உங்களுக்கு முன்பின் கொஞ்சமும் அறிமுகமில்லாத நான் கடிதமெழுத நேரிட்டதை மன்னியுங்கள்.

நீங்கள் என்னைத் தெரிந்திராது விட்டாலும், நான் ஓரளவு உங்களை அறிந்திருக்கிறேன்.

என்னைப்போன்ற துரதிர்ஷ்ட சாலியான பெண் இந்த உலகத்திலேயே வேறுபாரும் இருக்கமுடியாது. அடிமை வாழ்வையும், வறுமைப் பேயையும் சகித்துக் கொள்ளமுடியும்; ஆனால் என்னுடைய நிலைமை சகிப்புத் தன்மையின் எல்லையைத் தாண்டி விட்டது. தற்கொலை செய்துகொள்வதன்மூலம் இந்த துன்ப இரவுக்கு விடிவு காணலாமா - என்ற சிந்தனை அடிக்கடி தோன்றுகிறது; உண்மையைச் சொன்னால், அப்படிச் செய்வதற்கும் எனக்கு நெஞ்சத் துணிவு போதவில்லை. ஆனால், எத்தனை நாளைக்கு இந்த நெஞ்சத் துணிவு விராமலிருக்க முடியும்?..... தற்செயலாக நீங்கள் ஏழுதிப 'உணர்ச்சி ஓட்ட'த்தை வாசித்தேன். அதிலிருந்து உங்களைப்பற்றி ஓரளவு அறிய முடிந்தது. மனித இதயத்தை - உணர்ச்சிப் போக்குகளை நீங்கள்

நன்றாக ஆராய்ந்துவிடுகிறீர்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன்.

என்னுடைய வாழ்க்கைப் பிச்சனைக்கு நீங்களாவது ஒரு வழிகாட்டமாட்டீர்களா? என்று ஆசைப்படுகிறேன். 'வாழ்க்கை' என்ற உல்லாசக் கப்பலிலே நான் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தேன். 'இன்பம்' என்ற தேசத்தை அடைந்துவிடலாமென்று மனக்கோட்டை கட்டினேன். ஆனால், என் எண்ணமெல்லாம் பாழாயிற்று. உல்லாசக் கப்பல் பரையில் மோதி, சுக்குநூறு உடைந்தது! கொந்தளிக்கும் கடலின் மத்தியிலே நான் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். மரண தேவன் என்னை அணுகிக்கொண்டிருக்கிறான். இந்தச் சமயத்திலே ஒரு சிறு மரக்கட்டையாவது கைபில அகப்படாதா - என்று மனதிலே ஒரு ஆசை! ஐயா, உங்களால் முடியுமானால் ஒரு சிறு மரக்கட்டையைக் கொடுத்து என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்! என்னுடைய கேடுகெட்ட நிலைமையைச் சொல்லிவிடுகிறேன். அதை எங்கேயிருந்து ஆரம்பிப்பதென்றுதான் தெரியவில்லை..... முதலிலிருந்து என்னுடைய கதை முழுவதையுமே சொல்லி விடுகிறேன்.

யாழ்ப்பாணத்திலே மானிப்பாய் என்ற கிராமத்தை உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமென்று நம்புகிறேன். 'மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரி'யைத் தெரியாத யாழ்ப்பா

ணத்தவர்களும் உண்டா? அமரிக்
கன் மிஷன் பாதிர்கள், ஆஸ்பத்
திரி, பள்ளிக்கூடம் என்ற முறை
யில் சில நல்ல காரியங்களையும்
நமக்கு உதவினார்கள். அதோடு
இன்னொரு விஷயத்தையும் மா
னிப்பாய்க் கிராமத்தில் அதிகமா
கப் புகுத்தி விட்டார்கள். அது
தான் கிறிஸ்தவ நாகரிகம் - தவறு;
ஆங்கில நாகரிகமென்று சொல்ல
வேண்டும். இந்த நாகரீகம் நல்
லதோ கெட்டதோ என்று அபி
ப்பிராயம்கூற வரவில்லை. ஆனால்
என்னளவில் அது கெடுதலாக
முடிந்தது என்றுதான் கினைக்கி
றேன். ஒருவேளை நான்தான் —
என்னுடைய மனமேதான் கெட்
டதோ? — இதை நீங்கள் தான்
ஆராயவேண்டும்.

இப்போதுதான், அந்த நாகரி
கம் என்னைக் கெடுத்துவிட்ட
தோ என்று யோசிக்கிறேன். ஆ
னால் அப்போது, அந்தச் சிறுவய
தில் எவ்வளவு ஜோக்காக இருந்
தது தெரியுமா? எத்தனை மாலை
வேளைகளில் பாலுவுடன்.....
அவனிடம் பாடமா கேட்டுப்
படித்தேன் நான்? கிழவியாய்ப்
போன என் பெத்தாச்சியை
ஏமாற்றும் சாட்டாகத்தான் அந்
தப் 'பாடம் கேட்டல்' இருந்தது.
.....கதையை இடையிலேயே
ஆரம்பித்துவிட்டேனா?

மாணிப்பாயில், நாகரிகம் மிகு
ந்த ஒரு கிறிஸ்தவ குடும்பத்திலே
பிறந்தேன் நான். பிறக்கும்
போதே அதிர்ஷ்டம் கெட்டவ
ளாகப் பிறந்தேன். இல்லாவிட்
டால், நான் பிறந்த ஒருமாதத்
துக்குள் அருமைத் தாயாரைப்

பரலோகத்துக்கு அனுப்பியிருப்
பேனா? என்னுடைய தூதர்ஷ்
டத்திலும் கொஞ்சம் நல்லதர்ஷ்
டமும் இருந்திருக்க வேண்டும்.
என் தாயாரைப் பெற்ற பெத்தா
ச்சி உயிருடன் இருந்தார். அவர்
தான் என் தாயாருடைய ஸ்தா
னத்திலிருந்து என்னைக் கண்ணு
க்குக் கண்ணாக வளர்த்து வந்
தார்.

என்னுடைய தகப்பனார் நல்ல
வரோ கெட்டவரோ எனக்கு
ஒன்றுமே தெரியாது. அவர் முசு
த்தைக்கூடக் கண்டறியேன்.
அவருக்கும் என்னைத் தெரி
யாது. அவர் மலேயாவில் உத்தி
யோகம் பார்க்கிறார். எந்தாயார்
என்னைப் பிரசவிப்பதற்காக இந்
கே வந்த இடத்தில்தான் மரண
மானார். அதற்குப்பிறகு என் தக
ப்பனார் இந்தத் தேசத்துக்கு வர
வேயில்லை. கிட்டத்தட்ட இரு
பத்தைந்து வருடங்களாகின்றன;
தன்னுடைய ஜன்ம தேசத்தைப்
பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல்
கூட அவருக்கில்லைப்போலும்!

அவர் அங்கேயே யாரோ ஒரு
யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்ணை மறு
விவாகம் செய்து கொண்டார்.
அந்தப் பெண் இந்துமதத்தைச்
சேர்ந்தவளென்று கேள்விப்பட்ட
டிருக்கிறேன். என்னுடைய தகப்
பனரின் குணம் விசித்திரமா
னது! இந்த இருபத்திரண்டு வரு
ட காலத்தில் தமது மகளைப்
பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல்
ஒருமுறைகூட அவருக்கு ஏற்பட
வில்லை. ஆனால், அந்த மசனாக்
காக மாதந் தவறாமல் செலவுக்
குப் பணம் அனுப்பிக்கொண்டு

வருகிறார்! இதைத் தமது
கடமை என்று நினைத்தாரோ?

○

என்னுடைய பதினாறுவது
வயதிலிருந்துதான் இனிச் சொ
ல்ல விஷயம் இருக்கிறது. அப்
போது நான் உடுவில் பெண்பாட
சாலையில் 'எஸ் எஸ். வி.' வகுப்
பில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன்.
மானிப்பாயிலிருந்து ஒவ்வொரு
நாளும் மாட்டுவண்டியில் உடுவி
லுக்குச் செல்வேன். அதே வண்
டியில் இன்னும் இரு பெண்க
ளும் வருவார்கள். வழி நெடுக
நாங்கள் மூவரும் வயதுக்குரிய
பேச்சு வார்த்தைகளிலேயே ஈடு
பட்டிருப்போம். வண்டிக்காரன்
ஒரு கிழவன். காதும் நன்றாகக்
கேளாது. அது எங்களுக்கு வாய்
ப்பாக இருந்தது.

வயதுவந்த அந்த மூன்று பெ
ண்களின் கோஷ்டிக்கு என்னைத்
தான் தலைவியாகத் தெரிந்தெடு
க்கலாம். எனக்கு வாய்த்துக்கு
சற்று அதிகந்தான். பெண்களா
னாலென்ன, ஆண்களானாலென்
ன, என்னிடம் வார்த்தையாட
ஆரம்பித்தால் அநேகமாக அவர்
களைத் தலைகுனிய வைத்துவிடு
வேன். அசாதாரணமான ஒரு
கிறுக்குத்தனம். என்னுடைய
இரத்தத்திலே ஊறியிருந்தது.
இந்தக் குணந்தான் என்னுடைய
வீழ்ச்சிக்கும் காரணமாயிருந்த
தென்றும் சொல்லலாம். இல்லா
விட்டால் அன்று அந்தப் படங்
களைக் கண்டதும், பாலுவுக்குக்
கடிதம் எழுத மனம் துணிந்தி
ருப்பேன?

வழக்கம்போல ஒருநாள் பாட
சாலையிலிருந்து வந்துகொண்டி
ருந்தோம். மானிப்பாய் ஆஸ்பத்
திரிக்குச் சமீபத்தில்தான்; தெரு
வோரமாக ஒரு பெரிய 'கவர்'
கிடந்ததைப் பக்கத்திலிருந்த
பெண் கண்டுவிட்டு எனக்குக்
காட்டினாள். நான் உடனே வண்
டியை நிறுத்தும்படி கிழவனிடம்
சொல்லிவிட்டு, இறங்கி ஓடிப்
போய் அதை எடுத்துவந்தேன்.
திறந்த கவர்தான். ஆவலோடு
உள்ளே என்ன இருக்கிறதென்று
பார்த்தேன்.

ஒரு சிறிய போட்டோவும்,
கையினால் வரைந்த இன்னொரு
படமும் இருந்தன. போட்டோ
ஒரு அழகான இளைஞனுடைய
படம். ஆமாம், அவன் மிகவும் அ
ழகாகத்தான் இருந்தான். கண்க
ளிலே ஒரு குறுகுறுப்புத் தெரிந்
தது. அழகான உதடுகளிலே
மெல்லிய புன்னகை ஓடிக்கொ
ண்டிருந்தது.....

அந்தப் போட்டோவைப் பார்
த்துப் பெரிதாக வரைந்ததுதான்
மற்றப்படம். அதுவும் மிக நன்
றாக அமைந்திருந்தது. என்னை
மறந்து அந்த அழகிய வகனத்
திலே சிறிது லயித்துவிட்டேன்.
என் தோழிகள் ஏதோ தங்களுக்
குள் ரகசியம் பேசிக்கொண்டு,
'கவீர்!' என்று சிரித்ததும்தான்
எனக்கு அவர்களின் ஞாபகம்
வந்தது.

"ரத்தினு! ஆளைப் பிடித்துக்
கொண்டதோ" என்றாள் ஒருத்தி.
நான் வெட்கப்பட்டேனென்று
நினைக்கிறீர்களோ? அதெல்லாம்
இல்லை. 'பிடிக்காமலென்ன, ஆள்

‘ஜோக்’காகத்தான் இருக்கிறான்! யார் இது?’ என்று சொல்லிக் கொண்டே பெரிய படத்தைத் திருப்பிப் பார்த்தேன். அதில் எஸ். பாலகிருஷ்ணன், ‘ஸ்வர்ணலயம்’ மாணிப்பாய் - என்று ஆங்கிலத்தில் அழகாக எழுதியிருந்தது. என் தோழிகளும் அதைப் பார்த்தார்கள். “ஆனாத் தெரியுமா?” என்று கேட்டேன்.

“உம்ஹும்; நீ கண்டிருக்கிறாயோ?” என்று அவர்கள் திருப்பிக் கேட்டார்கள்.

நான் கொஞ்சநேரம் யோசித்துவிட்டு, படங்களைக் கவரில் போட்டுக்கொண்டே. “நல்லது; நாளைக்கு ஒரு வேடிக்கை செய்யலாம்!” என்றேன். “என்ன, என்ன?” என்றார்கள். “எல்லாம் நாளைக்குச் சொல்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டேன்.

அடுத்தநாள் என்னசெய்தேன் தெரியுமா? மிகவுந் துணிச்சலான காரியந்தான் அது. முன்பின் கொஞ்சமுந் தெரிந்திராத அந்த இளைஞனுக்கு நான் — பதினாறு வயதுப்பெண், ஒரு கடிதம் எழுதினேன்: “உமக்குச் சொந்தமானபொருள் எதையாவது சமீபத்தில் இழந்துவிட்டீரா? வருகிற சனிக்கிழமை பின்னேரம் எங்கள் வீட்டில். என்னைச் சந்தித்து, இழந்த பொருளின் அடையாளம் சொன்னால் தாமுடியும்” என்று எழுதினேன்.

என்னுடைய இந்தத் துணிச்சலான செய்கையை அறிந்து வியப்படைகிறீர்களா? ‘இளவய

துப்பெண் முன்பின் தெரியாத ஒரு வாலிபனுக்கு இந்தவிதமாக - தன்னைச் சந்திக்கும்படி எழுதுவதென்பது இயற்கைக்கு மாறானது; கதைகளிலேயே இது நடக்கும்’ — என்று நினைக்கிறீர்களோ? ஒரு யாழ்ப்பாணத்துப்பெண் இந்தமாதிரிச் செய்தது ஆச்சரியந்தான். ஆனால் சில குடும்பங்களில் - நாகரிசம் முற்றிப் பறங்கிக் குடும்பங்களைப் போல நடக்கும் சில குடும்பங்களில் இத்தகைய சில வனிதாசிரோமணிகளை நீங்கள் இன்றைக்கும் காணலாம். இத்தகைய ஒரு வனிதாசிரோமணியாகத்தான் நான் வளர்ந்தேனென்பதை வெட்கத்தோடு ஒப்புக்கொள்கிறேன்.....

ஒரு புதன்கிழமை கடிதத்தை தபாற்பெட்டியில் போட்டேன். புதன்; வியாழன், வெள்ளி, சனி! சனிக்கிழமைபை வெகு ஆவலோடு தான் எதிர்பார்த்திருந்தேன். அவன் கட்டாயம் வருவானென்று எனக்குத் தெரியும். ரோஜாவின் அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு, பறந்தோடி வராததேனீயும் உண்டோ? ஆனாலும் சில சமயங்களில் சந்தேகமும் தோன்றும். ‘பாலகிருஷ்ணன்’ என்ற பெயரைப் பார்த்தால், அவன் ஒரு ‘ஹிந்து’ என்றல்லவாதோன்றுகிறது! சில ஹிந்து வாலிபர்களை எனக்குத்தெரியும். பெண்களைக் கண்டால் மிசவும் கூச்சப்படுவார்கள். இளம்பெண்களோடு பேசுவதுகூட, ஏதோ ‘பாபகாரியம்’ என்று நினைக்கிறார்கள். ஒருவேளை இந்தப் பாலகிருஷ்ணனும் அத்தகைய ஒரு

வைதீகமாயிருப்பானோ?.....
 அந்தப் படத்தை மறுபடியும்
 எடுத்துப் பார்த்தேன். 'சே, இவ
 ன் அப்படி வைதீகமாக இருக்க
 மாட்டான். முகத்தைப் பார்த்
 தால் தெரிகிறதே, வெகு சுட்டித்
 தனமாக, கெட்டிக்காரனாக, நாக
 ரிகமானவனாக இருப்பான். இவ
 னுடைய குணங்களும் எனக்குப்
 பிடித்தவையாகவே இருக்கும்'
 என்று நினைத்தேன். படத்தைப்
 பார்த்துக்கொண்டு இருந்த நான்,
 அங்குமிங்கும் பார்த்து விட்டு

ஒரு காரியம் செய்தேன்.....
 இப்போது நினைத்தால் வெட்க
 மாக இருக்கிறது. சிறுபிள்ளைத்
 தனமென்றும் கோண்கிறது—
 அவன் முகத்தை - அந்தப் படத்
 தை என் முகத்தருகே கொண்டு
 வந்து.....

படலையில் ஏதோ சப்தம்கேட்
 டது. திடுக்கிட்டு, படத்தைக்
 சவரில் போட்டுவைத்துவிட்டு,
 நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.
 அவன் தான்!

— தொடரும்

சகலவிதமான இரும்புச்சாமான்களுக்கும் எங்களிடம் விசாரியுங்கள்!

மண்வெட்டி,
 பிக்கான்,
 கோடரி,
 உளி, வாச்சி, [பூட்டு,
 இரும்பு — பித்தளைக் கதவுப்
 ,, பிணைச்சல்,
 ,, திராங்கு,
 கம்பி ஆணி,
 சில்லாணி,

ஸ்குறு ஆணி,
 செம்புக் கம்பி,
 பித்தளைக் கம்பி,
 வார்னிஸ் வர்ணங்கள்,
 காவி மஞ்சள்,
 ,, சிகப்பு,
 டிஸ்ரம்பர்.
 மை, எண்ணெய்.

சண்முகம் ஸ்டோர்ஸ்,
 222, ஆஸ்பத்திரி ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

Prop: A. Sanmugarajah.

○ 'பண்டித. தர்மரத்ன தேரோ' அவர்கள் ஒரு சிங்கள பெளத்த பிக்ஷு. சிலகாலமாக யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கி தமிழ்மொழியை நன்கு பயின்று, இங்கு கலாசாலை ஆசிரியராய் இருக்கின்றார்.

அவர் தமிழிலேயே எழுதி, 'மறுமலர்ச்சி'க்காக அனுப்பிய கட்டுரை இது.

ஜாதகக் கதைகள்

— பண்டித. தர்மரத்ன தேரோ.

புத்த மதத்தின் இலக்கியத்துக்கும் நாகரிகத்துக்கும் ஜாதகக் கதைகளால் சிடைத்திருக்கும் பேருதவி அளவற்றது. ஜாதகக் கதைகளை நீக்கிவிட்டால் புத்தமத இலக்கியமும் நாகரிகமும் ஒருபொழுதும் இயங்க மாட்டாவென்று சொல்லலாம். அதிக தூரம் போகாமலே இதற்கு ஓர் உதாரணம் காட்டமுடியும். ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னர் புத்த கொள்கையைத் தழுவிய நடாசிய இலங்கையின் இலக்கியத்தையும் ஒவியங்களையும் ஆராய்ந்துபார்த்தால் இது தெளிவாக விளங்கும். சந்தேச(தூது)காரியங்களைத் தவிர நமது மிக்க அருமை வாய்ந்த காவிய நூல்களெல்லாம் போதிசத்தருடைய ஜாதகக் கதைகளைக் காவியமாக மொழிபெயர்த்து ஆக்கப்பட்டனவேயாம்.

இது ஒழிப, ஜாதகக் கதைகளுக்கு வேறொர் தனி மாட்சிமையுமுண்டு. புத்தர் காலத்துக்கு முன் இந்தியாவில் நிகழ்ந்த வரலாறு ஜாதகக்கதைகளில் குறித்துள்ளது. ஜாதகக் கதைகள் புத்தருக்குப் பின்னர் தோன்றினாலும், அவற்றினுட் பிறந்திருக்கும் முழுக்கதையும் புத்தருக்கு

முந்திய காலத்தோடு தொடர்பு உள்ளது. ஜாதகக் கதைகளென்றால், உலகிலுள்ள பரம்பரைக் கதைகளுள் மிக்க புராதனமானவும், சாலவும் சகலவித அங்கங்களுள்ளனவும், அங்ஙனமே மிக்க பெருமையுள்ளனவுமான கதாபந்தியென்று பேராசிரியர் ரீஸ்டேவிஸ் சொல்லுகிறார். இந்தியாவிலும் பிற்காலத்தில் பேனாகளிலும் பரவின பிராணிக் கதைகள், ஜாதகக் கதைகள் மூலமாகவே தோன்றியுள்ளன என்று ரீஸ்டேவிஸ் கருதுகிறார்.

இந்தியாவில் தலைச்சாதிகளாக விளங்கின ஆரியர்களுடையவும், திராவிடர்களுடையவும் தொடர்பு தோன்றிய காலம், ஜாதகக் கதைகளுக்குப் பிந்தியதென்று பண்டிதர் ஜவஹர்லால் நேரு "Discovery of India" என்ற தம் நூலில் குறித்துள்ளார். ஆனால், ஜாதகவேற்றுமையைக் கொண்டு இந்திய மக்களை வெவ்வேறுகப் பிரிப்பதற்கு எதிராக ஜனசமாஜம் சண்டையிட்ட யுகமே ஜாதகக் கதைகளால் தெளிவாகுமென்பது ரிசுட்பிக் (Richard pik) என்பவரின் துணிவு. இவருடைய கொள்கை பெரும்பாலும் உண்மையென்று ஏற்றுக்

கொள்ளத்தக்க இடங்கள் ஜாதகக் கதைகளிலுள். பாரத மக்கள் அவரவர்களுடைய தொழில்களுக்கு ஏற்றபடியே கூட்டங்கூட்டமாக அல்லது கிராமங்கிராமமாகப் பிரிந்திருந்தார்கள் என்று ஜாதகக் கதைகள் மூலமாகச் சொல்லமுடியும்.

புத்தர் காலத்துக்கு முன்பே இந்தியா வியாபாரத்தால் செழிப்படைந்த நாடாக இருந்ததென்பதையும் ஜாதகக் கதைகள் மூலமறியலாம். மத்திய ஆசியாவில் காந்தார நாடு வரையில் இந்தியாவின் வாணிபத்தொழில் பரந்திருந்ததை ஐயமின்றி அறிந்து கொள்ளத்தக்க சான்றுகளுள், அவ்வண்ணமே கப்பற் போக்குவரத்துகளாலும் இந்தியா செழிப்புவாய்ந்திருந்தது என்று ஜாதகக் கதைகளைக் கொண்டு அறியலாம். 'குத்தில கதை'யில் வியாபாரிகள் மூலமாகவே முசிலர், 'குத்தில பண்டித'ரைப்பற்றி அறிந்துகொண்டார் என்றும், அவ்வியாபாரிகளுடன் அவர் குத்தில பண்டிதரின் நகரத்துக்குப் போனாரென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதனால் இந்தியாவின் வாணிபத்தொழில் உட்பக்கமாகவும் மிக விருத்தியடைந்து விளங்கினதையும், பிரசித்திபெற்ற வியாபாரிகள் இடையிடையே சாமான்களேற்றிய ஆயிரக்கணக்கான வண்டிகளைக்கொண்டு வாணிபத்துக்காக இந்தியாவில் அங்குமிங்கும் திரிந்ததையும் நன்கு அறியலாம். இப்படியான பல வரலாறுகள் ஜாதகக் கதைகளில் காணப்படுகின்றன.

புத்தர் காலத்துக்கு முன்னர் பாரத தேசம் கல்வியிலே பெரிய அபிவிருத்தி பெற்றிருந்ததற்கு எல்லா ஜாதகக் கதைகளிலும் குறித்திருக்கும் தக்ஷலா (தக்ஷசிலா) நகரம் சான்றாகும். இந்தியாவின் பற்பல பாகங்களிலிருந்து கல்வி பெறுவதற்காக மாணவர்கள் அந்நகரத்துக்கு வந்ததை ஜாதகக் கதைகளில் அறியலாம். இப்படி வரலாற்றுச் செய்திகள் பலவற்றையும் அடக்கியிருக்கும் ஜாதகக் கதைகளில் அவற்றை இயற்றியவர்களாலும் மொழி பெயர்ப்பு முதலியவற்றாலும் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சில சமயங்களில் மிக்க பொய்யான செய்திகள்கூட இவற்றினுட்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கோருதாரணம் 'காவிய சேகர' என்னும் நூலில் காணப்படுகின்றது. இப்படிச் சரித்திரத்தோடு தொடர்பில்லாத கதைகள் ஜாதகக் கதைகளிற் கலந்திருந்தாலும் பொதுவாக யோசிக்கும் பொழுது, ஜாதகக் கதைகள் புராதன இந்தியாவின் வரலாற்றை நன்கறிய உதவும் உத்தம புத்தகாவளி போன்றது.

நாம் ஜாதகக் கதைகளை நம்புகிறோமா?

இதற்குத் தாக்கூடிய மறுமொழி என்னவென்றால், கோத் (Goethe) என்ற அறிஞர் லூக்கி ரீஷ்யா போன்ற ரோமன் கதைகள் பொய்க் கதைகள் என்று சொல்பவர்களுக்குக் கொடுத்த மறுமொழியேயாம். 'அப்படியான கதைகள் தோற்றுவதற்கு ரோம மக்கள் சிரேஷ்டர்களாக இருந்தார்களானால் அவற்றை நம்புவதற்கு நாம் சிரேஷ்டர்களாக இருக்கவேண்டும்' என்று 'கோத்' சொல்லியிருக்கிறார்.

வண்டிக்காரச் சுப்பன்

— இ. பொன்னுத்துரை.

பங்குனி மாதம். பொறுக்க முடியாத சூர்ய வெப்பம். மருந்துக்கும் மழையில்லாக் காலமது. வெயிலின் தீட்சண்யத்தால் மரந்தடி வாடிவெதும்பியிருக்கின்றன. மத்தியானவேளை. பள்ளிக்கூடம் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு விட்டாயிற்று. நாங்கள் கற்பலகையைத் தலைக்குமேல் பிடித்துக் கொண்டு வீடு திரும்பினோம். வேகும் மணலில் புழுவாகத் துடித்து ஓடிவந்து ஒரு மரவேரில் உட்கார்த்தோம். ஆனால், இந்த அகோரமான வேளையில் எல்லா உடலும் உள்ளமும் புழுங்குகையில் ஒருவர் மட்டும் மிகவும் சூலாக வருகிறார். அவருக்கு இந்தப் பங்குனிமாத வெயில் பால் நிராப்போலிருக்கிறது, ஏன்? வயிற்றுள் இரு போத்தல் 'கள்' கீதம் பாடுகையில் எல்லாம் ஒரு குதூகலமாகத்தானே இருக்கும். இவர் யாரும்ல்ல. எங்களுக்குப் பழக்கமான வண்டிக்காரச் சுப்பன் தான். கையில் ஒரு பூவரசங்கம்பு. வாயில் ஒரு நாட்டுப் புகையிலைச் சுருட்டு. வரிந்து கட்டிய வேஷ்டி - இவை சகிதம் வண்டியையும் மாட்டையும் தானே இழுத்து வருகிறான் சுப்பன். பாவம், சுப்பன் ஒரு ஏழை. அவனுக்குப் பிள்ளை குட்டி இல்லை. அவனுக்கு ஆதரவளிக்க இவ்வலகில் ஒருவருமேயில்லை. மாடும் வண்டியுந்தான் அவனுக்குக் கதி மோட்

சும். ஒருசாண் வயிற்றை நிரப்பு வதற்கு இத் தள்ளாத வயதிலும் அவன் கஷ்டப்பவேண்டி இருக்கிறது.

மாட்டுவண்டி கனகசபை வீட்டு வாசலில் நின்றது. அதிலிருந்த புகையிலை மூட்டைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வீசினான். அப்போது எமக்கிருந்த குதூகலம் சொல்லிமுடியாது. ஏன்? வண்டி புகையிலையை இறக்கியதும் வீடு திரும்பும்; நாம் அதில் ஏறிப் பிரயாணஞ் செய்யலாமல்லவா? வண்டியும் வந்தது. நாங்கள் கேட்டும் கேளாமலும் வண்டியில் ஏறினோம். "எனக்கு ஒரு வண்டி குழந்தைகள்" என்று பொக்கை வாயின் முரசைக் காட்டிச் சிரித்தான் சுப்பன். நாமும் அதை ஆமோதிப்பவர்போல் சேர்ந்து சிரித்தோம். ஆனால் சுப்புவின் மாடோ ஒத்துழையாமை இயக்கத்திலிறங்கிவிட்டது. ஒருவிதமாய் விகடராமன் குதிரையை நடப்பித்ததுபோல் எங்கள் சுப்பன் மாட்டையும் நடத்தினோம். அது நத்தை வேகம், ஆமை வேகம் என்று நடந்தது. அதன்பின் சத்தியாக்கிரகம் எனும் சாத்வீகப் போருக்கு அடிகோலிற்று. ஆனால் சுப்பனுக்கோ அடிக்குமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நெகழும் என்பது மனப்பாடம். அந்தப் படிப்பைச் செய்கையில் செய்து பரீட்சித்துப் பார்த்தான்.

மாடும் பிடிவாதத்தால் பிரயோசனமில்லையென அறிந்துபோலும் அசையத் தொடங்கியது. “எப்படிச் சுப்பப்பா, மாடு நடக்கிற மாதிரியில் வண்டிச் சில்லைக் கறையான் தின்றுவிடுமே” என்றும். சுப்பனுக்கு எப்படியோ இது கேட்கச் சகிக்கவில்லை. தனது வாஸிப இரத்தம் இப்போது நரம் பினூடே ஓடுவதுபோல் தோன்றிற்று. சுப்பன் தனது இராமாயணத்தைப் பாரதம்போற் சொன்னான்:

தம்பி! ஏன் அந்த வயிற்றெரிச்சலைக் கிளப்புவான்? எனக்கு இவையெல்லாம் நேற்று நடந்த மாதிரியிருக்கிறது. நேற்று நான் ஒரு வாஸிபன். நேற்று என்னையும் ஏன் மாட்டு வண்டியையும் வைத்தகண் வாங்காது யாவரும் பார்த்துப் பிரமித்தனர். இன்று என்னையும், வண்டியையும் இகழ்ச்சிக் குறிப்போடு பார்க்கிறது உலகம். காவோலை விழக் குருத் தோலை சிரிப்பதுதானே வழக்கம். தம்பிமாரே! நீங்கள் அப்போது பிறந்திருக்கவும் மாட்டீர்கள். ஏன் உன் தகப்பனே மீசை கூட முனைக்காத ஒரு சிறு பையனை இருந்தார். நான் அந்த நாளில் ஒரு மாட்டுவண்டி வைத்திருந்தேன். அதைப் பார்ப்பதற்கு அப்போதிருந்த பெரியகோட்டுச் சக்கிடுத்தாரே என் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார். எனக்கு இருபத்திரண்டு வயது அப்போதான் நடக்கிறது. நான் வைத்திருந்த ஒரு ஜோடி “கிளிக்கூட்”னின் அழகை இப்பொக்கை வாயால் சொன்னாலே எச்சியாகிவிடும். அதன் மேனியில் ஈ இருந்தாலே வழக்கி வீழ்ந்துவிடும். அவ்வளவு

வழுவழப்பான தேகம். நானும் பிராமணப் பிள்ளைபோல் இருந்தேன். அரைவண்டியும், கிளிக்கூடன் மாடும், முழுகிவிட்டு விரித்துவிட்டிருக்கும் எனது நீண்ட கூந்தலும், கிணீர்! கிணீர்!! என நாதஞ்செய்யும் மாடுகளின் சலங்கையும் — காணுவதற்கு எத்தனைபேர் வேலிக் கரைக்கு வருவதுண்டு. எல்லாரும் என்னைப் பார்க்க வந்தாலும் நான் ஏன் அவர்களைப் பார்க்கப் போகிறேன். அந்த வழக்கமே என்னிடம் அன்றுமில்லை; இன்றுமில்லை. இந்த நல்ல குணத்துக்காக அவ்வூர்ப் பெண்கள் எங்கு போகிலும் என்னுடைய மாட்டுவண்டியையே பிடிப்பார்கள்.

எங்கள் பிள்ளையார் கோவில் ஐயர் ஒருநாள் பருத்தித்துறைக்குப் போகவேண்டியிருந்தது. நான் ஒழுக்கமான பையனல்லவா? ஆனபடியால் ஐயரும், அவர் மனைவியும் வருவதற்குப் புறப்பட்டனர். இருவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு வண்டி புறப்பட்டது. பருத்தித்துறையை இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு அடைந்தோம். நல்ல இருட்டு. நிலவே இல்லை. ஆனபடியால் ஐயர் என்னை அங்கு தங்கி அடுத்தநாள் புறப்படச் சொன்னார். எனக்கு அது பிடிக்கவில்லை. இந்தநிமிஷமே வீடு போய்ச் சேரவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு மாட்டை வண்டியிற் பூட்டினேன். ஐயர் குறுக்கிட்டு, “தம்பி! வேளையில்லா வேளையில் போகாதே. வல்லை வெளியோ பிசாசுகள் நிறைந்த இடம். நீயோ வாஸிபன். தீட்சை பெறாதனீர்” என்று தடுத்தார். நான் ஐயரைப் பார்த்து “இந்தப்

பிசாசுகளுக்கு நான் பயப்படுவ தில்லை. முனியும் கினியும் என்னை அசைக்காது. அவையை விரட்டி னால் ஓடிவிடும்” என மார்பு தட் டிப் பேசிவிட்டு மாட்டைத் தட் டிவிட்டேன். அவை வரையு வேக மாகப் பாய்ந்து சென்றன. மாட் டுவண்டி போகும் சத்தத்தைவிட வேறொர் சத்தமும் அவ்விடத்தில் கேட்கவில்லை. வீடுகளில் இருந்த விளக்குகளையும் தணித்துவிட் டார்கள். தெருவீதியில் சனச்சந் தடியேயில்லை. எங்கும் மையிருட் டும் குளிர் காற்றுமாக இருந்தது. வல்லீப் பாலத்தை நெருங்கையி ல் மணி 2 இருக்கும். மாடுகளும் சற்று ஆறிச் சென்றகொண்டி ருந்தன. ஆனால் ஐயர் சொன்ன பேயும், பிசாசும், முனியும், காளி யும் ஒன்றுமாறி ஒன்று என் மனக் கண்முன் வந்து தோன் றின. எப்படியோ பயம் வந்து சேர்ந்துவிட்டது. இவ்வேளையில் ஒரு உருவம் தனிவெள்ளையாகத் தோன்றியது. “உனக்கிது காணா து! உனக்கிது காணாது!” என்று அவலமாகக் கத்திக்கொண்டு வண்டி முன் சென்றது. நான் மாடுகளை விரட்டினேன். அவை பாய்ந்து சென்றன. ஆனால் அந்த உருவமோ வண்டிக்கு மு ன்னே சென்றது. பஞ்ச்போல் பறந்தது. உண்மையில் பஞ்சுகள் அவ்வுருவத்தினின்று பறந்து வந் தன. மாடுகள் ஈற்றில் ஒருதாவுத் தாவி அவ்வுருவத்தை முந்திவிட் டன. ஆனால் அவ்வுருவமோ என் வண்டியைத் தொடர்ந்து ஓடி வந்து வண்டியில் ஏறிவிட்டது. வண்டியின் பிற்பகுதி பாரமான

படியால் மாடுகளால் ஓடமுடிய வில்லை. உண்மையில் எனது வாழ் க்கைக்குச் சரவுமணி அடித்தா யிற்று என்று ஏங்கினேன். பின் அவ்வுருவம் பின்னிருந்து ஒரு ஆணியால் எனது தலையில் குத் திக்கொண்டேயிருந்தது. இப்ப டித்தானாக்கும் முனி இரத்தம் குடிப்பது; எதுவிதப்பட்டும் இந்த முனிக்கு எனது துவரங் கட்டையால் ஒரு பாடம் படிப் பிக்கவேண்டும் என்று தோன் றிற்று. இதுவரையும் பின்னாலே யே பார்க்காமல் இருந்த நான் இப்போ துணவுகொண்டு பின் பக்கம் திரும்பி ஊன்றியொரு அடிபோட்டேன், அவ்வுருவத் திற்கு! அது “உனக்கிது காணா து! உனக்கிது காணாது!” என்று கத்திக்கொண்டு கீழே வீழ்ந்தது. வண்டியும் விரைந்து சென்றது. ஒரு மணித்தியாலத்தினுள் அரு கிலிருக்கும் ஒரு சிறு கிராமத்து க்கு வந்தேன். அங்கு ஒரு ஆல மரத்தடியில் இருவர் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களை எழுப்பி நடந்ததைச் சொன் னேன்.

அவ்விருவரும் பதைபதைப்பு டனே, ‘ஐயோ, பாவம்! அவன் அங்கேதான் நிற்கிறானா?’ என்ற னர்.

‘என்ன, என்ன? யாரைக் கே ட்கிறீர்கள்?’ என்றேன்.

‘உன்னிடம் அடிபட்டானே, அவனைத்தான்!’

‘அது முனியல்லவா!’

‘இல்லையல்ல. அவன் எங்கள் தம்பி அவன் இந்தப் பக்கத்தில் நிற்பதாகக் கேள்விப்பட்டு அவ

னைத் தேடிக்கொண்டு வந்தோம். இருண்டுவிட்டதால், இங்கே படுத்தோம்' என்றனர். பிறகு வண்டியிலிருந்து விளக்கையும் அவிழ்த்தெடுத்துக்கொண்டு, வல்லுவெளியை நோக்கிப் போனோம்.

என்ன அரியாய்! நாம் கண்ட காட்சி பரிதாபகரமானது. அங்கே ஒரு மெலிந்த வாலிபன் திரோகம் முழுவதும் பஞ்சொட்டப் பட்டு அங்குமிங்கும், அடியின் நோ பொறுக்கமுடியாது ஓடித் திரிந்தான். அவன் முதுகிலிருந்து இரத்தம் குமுறிப் பாய்கிறது. ஆனால் அவனோ, "உனக்கிது காணாது! உனக்கிது காணாது!" என்று ஜெபம் சொல்வதுபோல் சொல்லிக்கொண்டு செல்கின்றான். அவனைத் தெண்டித்துக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து வண்டியில் ஏற்றி வீட்டுகொண்டுவந்து சேர்த்தோம். அவனுக்கு மூளை வடிவாக வேலை செய்யவில்லை என்பது மட்டும் எனக்கு விளங்கிற்று.

அவனுக்கு விசர்வந்த விதத்தை அவன் சகோதரர் விளங்க வைத்தனர். இவன் சகோதரியொருத்தி

கூடுதலாகப் பணம் வைத்திருந்தாளென்றும், அதைப் பெறுவதற்கு அவளுக்கு இவன் நஞ்சுட்டினானென்றும், அவளிறந்த செய்தியை அறிந்த மற்றச் சகோதரர் இவனை உருட்டி உருட்டி அடித்ததையும், அன்றுதொடக்கம் பயித்தியம் வந்து, 'இது உனக்குக் காணாது' என்று சொல்லிக்கொண்டுகாயப்பட்ட புண்ணுக்கும் மேனி முழுவதற்கும் பஞ்சை ஒட்டித் திரிகிறானென்பதையும் அவர்கள் சொன்னார்கள்.

— இவ்விதம் சதையை முடித்தான் வண்டிக்காரர் சப்பன். வண்டியும் எங்கள் வீட்டின் முன் வந்து நின்றது. பேய்க்கதை கேட்டதனால் பயந்து பதறும் மனதோடு நாங்கள் இறங்கினோம்.

சப்பன் உடம்பை நெளித்துக் கண்ணைமூடி, வாயருகில் கையை வைத்து ஒரு கொட்டாவி விட்டான். கூடவே ஒரு பெருமூச்சு, வாலிபத்தை நினைத்தானோ, என்னவோ!

வண்டியும் 'கடக்குப் படக்கு' என்று அசைய ஆரம்பித்தது. *

'நல்லதடி'

ஆங்கில பாடசாலையொன்றில் சிங்களவர் ஒருவர், சிங்களம் கற்பிப்பதற்காக அமர்த்தப்பட்டிருந்தார். அவருக்குத் தமிழில் ஆர்வம் தோன்றவே, தனது உடன் ஆசிரியராக இருந்த தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருவரிடம் தமிழ் கற்று வந்தார். ஒருநாள் அவர் தமிழ்ப் பண்டிதரையணுகி, "நல்லதடி என்பதற்கு மீனிங் என்ன?" என்றார்.

"செம்மையான தடி — ஏ குட் ஸ்டிக் (A Good Stick)" என்றார் பண்டிதர்.

சிங்களவர் தயங்கியவண்ணம் நிற்கவே, பண்டிதர் "நல்லதடி என்பதச் சந்தர்ப்பத்தில் வந்தது" என்று வினாவினார்.

"பாப்பாப் பாட்டில் 'பசுமீக நல்லதடி' என்ற அடியில் வந்தது" என்றார், சிங்கள ஆசிரியர்! — 'ஆசிரிய தீபம்'

புது யுகத்தில்!

காட்டை அழித்துவயற் காடுசெய்து வோம் — வேறுங்
கட்டாந் தரையில் கனிக் காக்கள் அமைப் போம்;
நாட்டிற் பலகுளங்கள் ஆறுகளுண்டு — அவை
நாளும் நீர்ப் பாசனத்தில் ஏறிடச்செய் வோம்!

தேசம் முழுதுங்கலைக் கூடங்கள் செய்வோம் — அங்கு
சேல்வச் சிறுவருக்குப் பாடங்கள் சொல் வோம்;
பேசந் தொழில்களெல்லாம் தேடிவரு வோம் — அதைப்
பெருக்க, நம்நாட்டினுக்கே ஓடிவரு வோம்!

வன்னி முழுதும்செந்நெல் கன்னல்பருத்தி — மிக
வாய்க்கப் பயிரிட்டுநம் நாட்டைத் திருத்தி,
மின்னும் நீர்வீழ்ச்சிகளில் யந்திரமிட்டே — இங்கு
மேலைத் தொழில்களிலே மேன்மைபெறு வோம்!

கரையைத் திருத்திப்பெருங் கப்பல்கட்டு வோம் — பெருங்
கடலுங் கடந்துபுதுக் கரைகள் காணுவோம்;
தரையைக் குடைந்துபல லோகமேடுப் போம் — அங்கு
தாளா துளைக்கும்எந்திர சாலைதோடுப் போம்!

மாவலி கங்கைக்கொரு கால்வாய் அமைத்தே — கலை
மன்னும் யாழ்ப்பாணத்தில்முப் போகம் சமைத்தே;
காவல் நகரிலொரு பாலந் தோடங்கி — எங்கள்
காதற் பரதநாட்டைக் கண்டு வருவோம்!

சாதி மதம்வகுப்பு வாதங்கள் விட்டே — யாரும்
சகோதர ராகஇந்த நாட்டை ஆளுவோம்
“நீதிப் படியேஎங்கள் தேச மெமதே — எமை
நெருடிச் சுரண்டுவோர்கள் போதல் மேலதே!”

— காவலூர்க் கைலாசன்.

எலெக்ஷன்

தொந்தரவு

*

○ உங்கள் வீட்டுக்கு வெள்ளையடிக்கப் போகி
றீர்களா? தாராளமாக அடியுங்கள். ஆனால் தெருப்
பக்கமாக இருக்கிற சுவருக்கோ, மதிலுக்கோ
வெள்ளையடிக்க இன்னும் சிலநாள் பொறுத்திருங்
கள்: இந்த ‘எலெக்ஷன்’ முடியட்டும்! அதுவரை
யும் உங்கள் தெருப்புறச் சுவரைத் தங்கள் விளம்
பரப் பலகையாக உபயோகிப்பதென்று சில புத்தி
சாலிகள் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்! — ‘ராஜா’

இன்னமும் —

“பிருந்தாவனம்” என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியர் ஞான குமாரன் ஒரு கலாரசிகர். சங்கீதம், நாட்டியம் முதலான இன்பக்கலைகளை உண்மையாக மெய்மறந்து அதுபவிப்பார். அதுபவிப்பதுபோலப் பொய்வேஷம்போடமாட்டார்.

ஒருசமயம் சங்கீதப் பள்ளிக் கூடம் ஒன்று கட்டுவதற்கு நிதி சேர்க்க ஊரிலே ஒரு கதம்பக் கச்சேரி நடைபெற்றது.

கச்சேரி நடத்தியவர்கள் பிருந்தாவன ஆசிரியருக்கும் அழைப்பு அனுப்பியிருந்தார்கள். அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு ஆசிரியர் கச்சேரிக்கு வந்திருந்தார்.

அன்றைய நிகழ்ச்சிகளில் குறிப்பிடத்தக்கது, தேவகி என்ற பெண்ணின் பாட்டு. குழைவும் இனிமையுங் கலந்த அவ ஞடைய சாரீரம் கொட்டும் மதுர கீதத்தில் மனத்தைப்பறி கொடுக்காதவர்களேயில்லை. லட்சுமி தாண்டவமாடும் அந்த இளம் மங்கையின் எழில் முகத்தில் சொக்கிப்போகாதவர்கள் மனித ஜென்மமே அல்ல.

“பிருந்தாவனம்” ஆசிரியர் நல்ல ரசிகர் என்றேனோ? அன்றைக்கென்று தேவகி என்னவோ

அபாரமாகத்தான் பாடினாள். உள்ளமும் உடலும் ஒன்றாக உருகிப் பாடினாள். அவளது இதய ஒலிகளைக் கேட்கச் சபையில் ஓர் உண்மையான ரசிகர் வந்திருக்கிறார் என்று அறிந்தாளோ என்னவோ! ‘இன்னமும் சோதனையா?’ என்ற பாட்டை மோகனத்தில் குழைந்து குழைந்து பாடினாள்; கண்ணீர் வராத ஒரு குறை.

ஆனால், கண்ணீர் “பிருந்தாவன” ஆசிரியருக்கு வந்தது. ஸ்தூல தேகத்தில் தாம் ஒரு சாதாரண மனிதனாகச் சபையில் இருப்பதாக அவருக்குத் தோன்றவில்லை. அலங்காரமான மேடையில் ஜெகஜ்ஜோதியான மின்சார வெளிச்சத்தின்கீழ் ஓய் யாரமாகவிருந்த அந்தப் பூலோகரம்பையின் ஒயிலும், அவளுடைய கந்தர்வகானமும் சேர்ந்து அவரை ஆகாயத்தில் எங்கேயோ பூரண சந்திரிகையின் கீழே கொண்டு போயிற்று.

அவள் பாடிக்கொண்டிருந்த போது அவருக்கு மனம் உருகி அழவேண்டும்போல இருந்தது. ஒடிப்போய் அவள் கால்களிலே விழவேண்டும் போலத் தோன்றியது. கதிரையோடு தலையைப்

சோதனையா?

பின்பக்கம் சர்யத்து மேடை
பைப் பார்த்தபடி அப்படியே
மெய்மறந்துபோயிருந்தார். சலை
அவரை மீறி ஆடியது. வாய்
'ஆஹா' என்றது.

சபையின் முன்னணியில் நாகரிக
'மர'ங்களின் மத்தியில் ஒரு
'பைத்தியம்' இருந்தது அக்கம்
பக்கத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஆச்ச
ரியமாகத்தானிருந்தது. வெட்க
மாகவுங்கூட இருந்தது. ஆனால்
பாடகிக்கோ அது வெகு உற்சா
கத்தைக் கொடுத்தது. 'யாரோ
இவர்?' என்று தனக்குள்ளே
கேட்டுக்கொண்டாள். இரவு 10
மணியளவில் கச்சேரி முடிந்து
எல்லாரும் வெளியேறினார்கள்.

அடுத்தவார 'பிருந்தாவன'த்
தில் அந்தக் கச்சம்பக் கச்சேரி
பற்றி ஒரு ரஸமான விமரிசனம்
வெளியாகியிருந்தது. கச்சேரிக்
குச் சமூகந்தந்திருந்த ஆசிரியரே
அதை எழுதியிருந்தார். அதில்
கேவகியின் சங்கீதத்தைப் பற்
றித்தான் முக்கியமாக வானளா
வப் புகழ்ந்து எழுதியிருந்தார்.
தாம் அதுபவித்த உணர்ச்சிகளை
ஒழிக்காமல் வெளிவெளியா
கவே கூறியிருந்தார்.

அவளது பாட்டும் அழகும்
சேர்ந்து பண்ணெடு இசை சேர்
ந்தாற் போல ரம்யமாகவிருந்த
தென்றும், அது ஒரு அற்புதமோ
சொப்பனமோ என்றெல்லாம்
தம்மைப் பிரமிக்கும்படி செய்து
விட்டதென்றும் வர்ணித்திருந்
தார். முடிவில், பாடகி இடையி
டையே செருமியதுகூட ஒரு
இன்னிசையாகவே பரிமளித்த

தென்று ஒரு விளம்பரமான குறி
ப்போடு தமது பாராட்டுதலை
முடித்திருந்தார்.

இது வெளியான பத்திரிகை
இதழ் தேவகியின் கைக்குப் போ
யிற்று என்று சொல்லவேண்டிய
தில்லை.

கதம்பக் கச்சேரி விமரிசனத்
தை அவள் ஆவலோடு படித்
தாள். தன்னைப்பற்றி எழுதிய
பகுதியைத் திருப்பித் திருப்பிப்
படித்தாள். ஆயிரத்தலைவ படித்
தாள். ஒவ்வொருமுறையும் படிக்க
ப் படிக்க அவளுக்குப் புதுப்
புது உணர்ச்சிகள் மனத்தில்
உதித்தன. மகா காவியத்தைப்
போலப் புதுப்புதுக் கருத்துக்
கள் தெரிந்தன. ஒருசமயம் மட்
டற்றமகிழ்ச்சி உண்டாகும்; மற்
றொருசமயம் அதைப் படிக்கும்
போது, அதை எழுதியவரை உ
டனே பார்க்க வேண்டும், அவ
ரோடு மனங்குளிர்ப் பேசவேண்
டும் என்ற தாகம் உண்டாகும்.
"பாடகி இடையிடையே செருமி
யதுகூட நன்றாகத்தானிருந்தது"
— இந்த வசனத்தைப் படித்த
போது அவளது முகம் நாணத்
தால் சிவந்தது. பத்திரிகையைச்
சட்டென்று மடித்து எடுத்துக்
கொண்டு அறைக்குள்ளே தனி
யாகப் போயிருந்து மீண்டும் படி
க்கத் தொடங்கினாள். முடிவில்,
இப்படியெல்லாம் தன்னைத்
தூக்கி வைத்து எழுதிய ஆசிரிய
ருக்குத் தனது நன்றியைத் தெரி
வித்துக் கடிதம் எழுதுவதென்று
தீர்மானித்தாள்.

“இவ்வளவு பாராட்டுதலுக்கு
அடியேன் தகுதியுடையவளா,

ஆசிரியரே!” — என்று எழுதிய தேவகியின் கடிதம் ஞானகுமாரனுக்குப் பெரும் மனப்பூரிப்பைத் தந்தது. பேனையை எடுத்து உடனேயே அவளுக்கு என்னென்னவோ எழுதினார்; எவ்வளவோ எழுதினார் — எழுதி அதைத் தபாலில் சேர்த்தபிறகுதான் அவருக்கு மனநிம்மதி பிறந்தது.

இதற்குப்பிறகு அவர்களிடையே பல கடிதங்கள் போய் வந்தன. “சிலகாலமாகப் ‘பிருந்தாவன’த்தில் உணர்ச்சியான நல்ல கதைகள், கட்டுரைகளே வருவதில்லை” என்று அதன் வாசகர்கள் குறைகூறினார்கள் என்றால்

அதற்குக் காரணம் ஆசிரியரின் அசிரததையல்ல; தேவகிதான் ஞானகுமாரனின் சர்வ உணர்ச்சிகளையும் கொள்ளைகொண்டிருந்தவள் அவளல்லவா!

கடித உறவு முற்றி நாளடைவில் அவர்கள் நேரிலும் சந்திக்கத் தொடங்கினார்கள். தன்னைக் கெடி அவர் தன் வீட்டுக்கு வருகிறார் என்பதை நினைக்க நினைக்க — அவளுக்கு அது ஏழேழு ஜன்மத்திலும் கிட்டாத ஒரு பாக் கியம் போலத் தோன்றியது! ஞானகுமாரனுக்கோ..... அவள் வீட்டிலேயே குடியிருந்து விட்டால் பிறவிப்பயன் தீர்ந்துவிடா

மலரே.....

மலரே! உனக்கு மனிதனைப்போல் ஏதாவதொரு கவலை இருக்கிறதா?

கவலையின்றி இதழ் விரித்துக் காலையிளம் தென்றலில் அசைந்தாடிக்கொண்டிருக்கின்றாய்! உன்னைச் சற்றியிருக்கும் முட்களைப் பற்றியாவது உனக்குக் கவலையில்லை! வானத்திலிருந்து பனித்துளி வீசும்போது உன் உள்ளம் குளர்கிறது! கண்டவர் காதலிக்கக் கட்டவிழ்ந்து கண்ணையும் கருத்தையும் ஒருங்கே கவர்கின்றனையே! மலரே, வசந்த எழில்சுடையே! பெண்மையைப் பற்றிய மெல்லிய நினைவுகள்போல் உன் இதழ்கள் எவ்வளவு சொகுசாயிருக்கின்றன!

மலரே! உன்னுள் நிரம்பிய இளிய தேனை வண்டுக்கும், மோகனமான வாசனையைத் தென்றலுக்கும் தியாகம் செய்துவிட்டு, எவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் மெல்லென ஆடிக்கொண்டிருக்கிறாய்! துன்பம் தொடரும் மனிதன் மனத்தில் அழகுணர்ச்சியூட்டிக் கற்பனையைத் தூண்டிக் கவலையைப் போக்குகின்றாய்! உன் மென்மையை அறியாத பாபிகளே உன்னைக் கசக்கி எறிந்து விடுவர்!

பூநீ காந்தன்.

தா என்றிருந்தது. சந்தித்தபோ தெல்லாம் அவர் அவனைப்பாடச் சொல்லிக் கேட்டு அவள் பச்சுத் தே அமர்ந்து 'ஆஹா! ஹஹ!' என்று பரவசப்பட்டார். பல மணிக்கணக்காக அவனைப்பார்த்துக்கொண்டே 'ஆசைக்காதலி! நீ பாட்டிசைத்துக் கனிவோடு கூடுவையேல் ஏதுமினிக் கவலை யில்லை; இவ்வுலகில இதுவன்றே பரமபதம்!' என்று சொன்னார்.

கலைஞர் - ரசிகர் காதல் என்னவோ மகோன்னதமாகத்தானிருந்தது. ஆனால்— இந்த ஆனால் என்ற 'முறிவு' அவர்களிடையே யும் இல்லாமற் போய்விடவில்லை. அழகான தாமரைப் புஷ்பம் கடாகத்திலே எத்தனை நாளைக் குப் பூந்திருக்க முடிகிறது?

தேவகியின் பெற்றோருக்கு அவளை ஞானகுமாரனுக்குக் கலயாணஞ் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று ஓர் எண்ணம் உண்டாயிற்று. விஷயத்தை மெள்ள வெளிவிட்டார்கள்.....

ஞானகுமாரன் தேவகி வீட்டுக்குப் போவது சட்டென்று நின்றுவிட்டது. அவர்கள் திகைத்துப் போனார்கள். வருவார் வருவார் என்று தேவகி பலநாட்களாக எதிர்பார்த்தாள். அவர் போகவேயில்லை. மனங்கொதித்துக் கடைசியில் ஒரு கடிதம் எழுதினாள் ஞானகுமாரனுக்கு. ஐயா,

நான் ஒரு தாசியின் பெண் என்று தெரிந்து என்னை ஏற்றுக்கொள்ள உங்கள் மனம் இசையவில்லைப் போலும். அடுத்த ஜன்மத்திலாவது

உங்களைப்போல உயர்ந்த குலத்தில் பிறக்க வேண்டுமென்று கடவுளை வேண்டுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. என் இதயத்தை நீங்கள் அறியவில்லை, ஒருமுறை வந்தீர்களானால் என் நெஞ்சைப் பிளந்து உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன். உங்களைப்போல எழுத்து வன்மையை எனக்குப் பகவான் தந்திருக்கவில்லையே! எப்படியும், ஒன்றை நிச்சயமாக நம்புகள். இந்த இதயத்திலே ஞானகுமாரரைத் தவிர வேறு ஒரு மனித ஜென்மத்துக்கு என்றைக்குமே இடமில்லை. ஆனால், என் உடல் - அது என் பெற்றோர்களுக்குரியதல்லவா? என்னை மறக்காதீர்கள்!

— தேவகி.

கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு ஞானகுமாரன் நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார். அவ்வளவுதான்.

*

இதற்குப்பின் ஐந்து வருஷங்கள். உருண்டோடி விட்டன. தேவகிக்கு யாரோ ஒருவனோடு கல்யாணம் ஆகியது. அவர்கள் எங்கெங்கோ எல்லாம் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

"பிருந்தாவன"ப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பீடத்தில் இப்போ வேறு யாரோ ஒருவர் இருந்தார். ஞானகுமாரன் பல வருஷங்களுக்கு முன்பாகவே அதிலிருந்து விலகிக்கொண்டு விட்டதாகச் சொல்லப்பட்டது.

சுற்றுப்பிரயாணம், சேஷ்தரானம் எல்லாம் முடித்துக்கொண்டு ஊர் திரும்பியிருந்த தேவகி — அனந்தராமனுக்கு, ஒருநாள்

பட்டணத்தில் ரேடியோ நிலையத்திலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில், அந்த மாசம் 26-ந் தேதி மாலை 6.30 மணிக்கு அவளுக்கு ரேடியோவில் ஒரு புரோகிராம் சொடுத்திருப்பதாகக் கண்டிருந்தது.

26-ந் தேதி மாலை 5.45 மணிக்கு பக்கவாத்தியக்காரர்களையும் தனது சினேகிதிமார்கள் இரண்டு பேரையும் அழைத்துக்கொண்டு ரேடியோ நிலையத்து வாசலில் காரில்போய் இறங்கினாள் தேவகி.

மணி 6.15 ஆனதும் உள்ளே இசைத்தட்டுக்கள் வைத்துக் கொண்டிருந்த அறிவிப்பாளர் வெளியே 'வெயிற்றிஹா'லுக்கு வந்து பக்கவாத்தியக்காரன் ஒருவனைக் கூப்பிட்டு இரண்டாவது 'புரோட்காஸ்டிங்' அறைக்குவரும் படி சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினார்.

தொழிலாளர்களோடு பேசிச்சிரித்துக்கொண்டு எங்கேயோ பராக் காகவிருந்த தேவகி அறிவிப்பாளரின் குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப்போய்த் திரும்பிப்பார்த்தாள். ஞானகுமாரனே ரேடியோ அறிவிப்பாளரென்று தெரிந்து அவள் ஒருகணம் பிரமித்துப்போய்விட்டாள். உற்சாகமாகப் பேசிச்சிரித்துக் கொண்டிருந்தவளுடைய முகம் திடீரென்று இப்படி என் வாடிப்போயிற்று — என்று அவளது சினேகிதிகள் தங்களுக்குள்ளே பேசிக்கொண்டார்கள்.

6:30 மணி ஆயிற்று. "..... ரேடியோ நிலையம். அடுத்த 45 நிமிஷத்துக்கு தேவகி - அனந்த

ராமன் பாடுகிறார்" என்ற அறிவித்தலோடு கச்சேரி ஆரம்பமாயிற்று.

அன்றைக்கு ரேடியோவைத் திருப்பியவர்கள் சொக்கிப்போனார்கள்.

'இன்னமும் சோதனையா?' என்ற பாட்டைக் கேட்டவர்கள் உண்மையாகவே மனம் உருகினார்கள். 'இவ்வளவு சோகபாவத்தோடுபாடியவள் யாரப்பா அது!' என்று ஒருவரையொருவர் கேட்டார்கள். 'நாங்கள் கேள்விப்பட்டதில்லையே!' என்றார்கள்.

பைத்தியக்காரர்கள்! அப்பேர்ப்பட்ட சங்கீதத்தைப் பூலோகத்தில் கேள்விப்படவாவது! அது, கேவலம், கண்டத்துக்கு மேலிருந்து கிளம்பும் சங்கீதமா என்ன?

இறந்துபோன கணவனைக் கனவிலே கண்டவன்போல, மனங்குழைந்து உடலும் உயிரும் உருகிப்பாடினாள், தேவகி அன்றைக்கு.

'இன்னமும் சோதனையா' என்ற பாட்டை ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னே அவள் பாடியபோது, அன்று கண்ணீர் வரவில்லை. ஆனால் இன்றைக்கோ இரண்டு கண்களிலும் கண்ணீர் வழிந்து ஓடிற்று.

"இதுவரை பாடியவர் தேவகி - அனந்தராமன்" என்று முடிவில் அறிவித்தபோது ரேடியோ அறிவிப்பாளரின் குரல் தளதளத்தது; பெருமூச்சோடு நடுங்கியது. *